

[Enggaard.]

være særlige vanskeligheder ved at gøre loven landsdækkende, eventuelt således at den kan sættes i kraft for Odenses og Århus' vedkommende, når de nugældende arrangementer udløber.

Principielt ønsker venstre altså, at man undgår en særlig lex København, og at man her som andre steder i lovgivningen søger at have ens regler for hele landet. Så kunne man måske ved samme lejlighed ændre den unægtelig meget tunge titel, således at den f. eks. kom til at hedde: lov om lægevidenskabelig studenterundervisning.

Jeg vil gerne høre om undervisningsministerens syn på disse spørgsmål, som jeg håber kan behandles i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Jeg har herudover enkelte mindre problemer, jeg gerne ønsker at rejse i forbindelse med det udvalgsarbejde, som jeg håber vil finde sted mellem første og anden behandling.

Helge von Rosen: Jeg finder ingen anledning til at opholde mig ved hovedsigtet i dette forslag, etableringen af de to selvstændige undervisningsenheder for den kliniske undervisning, sideordnet med rigshospitalet, på Herlevs og Hvidovres kommende storhospitalet. Helga Pedersen-udvalget og alle autoriteter er åbenbart helt enige om dette hovedsigte.

Hospitalsvæsnene for København og Københavns amt har imidlertid allerede under Helga Pedersen-udvalgets arbejde givet til kende, at det især med den nye studieordning af 1967 ikke er muligt at vente, til de to storhospitalet er færdige, med at ændre det hidtidige samarbejde, hvor de to hospitalsvæsnere blot har aflåst rigshospitalet, som jo er det egentlige undervisningshospital. Kommunen og amtet ønsker simpelt hen ikke at fortsætte som hidtil. De vil have den planlagte autonomi og ligestilling med rigshospitalet påbegyndt, så man straks kan komme i gang

efter de fremtidige retningslinjer, selv om rammene og for sig ikke er der endnu.

Helga Pedersen-udvalget accepterer dette; man har jo de fornødne lærerkræfter og i og for sig også kapaciteten, selv om den ikke er koncentreret. Man accepterer det under fremhævelse af, at på længere sigt kræver en tilfredsstillende løsning en koncentration af undervisningen, som først kan ske, når de nye storhospitalet er der. På dette grundlag er det, at forslaget om en nyordning allerede fra 1. februar 1970, hvor de hidtidige aftaler udløber, er blevet fremsat.

Det radikale venstre kan tilslutte sig dette forslag. Jeg tror dog ikke, at man skal være optimist og regne med en overgangsordning kun for en kortere årrække. De to storhospitaleters fulde udbygning vil kræve enorme kommunale investeringer. Jeg kan ikke lade være med i den forbindelse at tænke på hr. Stæhr Johansens bemærkninger for et øjeblik siden om, at Frederiksberg hospital er der i dag, at det er af samme størrelse som hvert af de to hospitalet, og at hospitalet har den fornødne kvalitet i den forbindelse.

Frå Københavns og amtets side har man betinget sig, at statskassen, som der står i fremsættelsestalen, yder fuld dækning af udgifterne til etablering og drift af de nye undervisningsenheder. Dette krav er imødekommet med bestemmelserne om godtgørelse i § 2 for det første til hel eller delvis dækning af investeringsudgifterne, som der står, og for det andet for merudgifterne ved driften, hvilket, så vidt jeg kan forstå, ikke er det samme som de fulde udgifter ved driften. Det er altså i forslaget udtrykt med en prisværdig reservation, som ikke burde kunne foregribe forhandlingerne med de to kommuner om de økonomiske problemer. Det radikale venstre kan også ganske slutte sig til dette udgangspunkt for forhandlingerne.

Jeg skal gøre den bemærkning af principiel karakter, at for mig at se kan det under